

Den lutherske begrepsforvirring.

Samtidig synder og rettferdig, en læresetning som fremstiller mennesket som samtidige som synder og rettferdig. Har du to pass for din identitet? Har du et pass som du viser Gud som rettferdig på grunn av Jesus, og et annet som synder som du viser dine medmennesker?

Nei, i ditt pass så fremkommer enten: Synder eller Rettferdig! Ole Brum sa: Ja takk begge deler! Men, det kan vi ikke si om den troendes identitet! De fleste kristne i Norge ser på seg selv som syndere. Men, hvor finner vi i Det Nye Testamentet at den troende blir beskrevet som en synder? Den Lutherske tradisjonen fremstiller mennesket som samtidig synder og rettferdig. Vi har en vertikal rettferdighet i Gud, men en horisontal urettferdighet som mennesker, læres. Dette er en kortslettning av Guds rike tanken. Vi er ikke noe i møte med Gud og noe annet i møte med hverandre. Vi må se hverandre som hellige og rettferdige, og ikke som syndere. Hvis vi ser på oss selv eller på hverandre som syndere, så ser vi oss ikke slik som Gud ser på oss. Det er nettopp når vi begynner å se hverandre som rettferdige og hellige at vi begynner å leve i samsvar med dette.

Hvilken virkelighet eller sannhet er det som definerer den troendes identitet? Tanken om at vi er rettferdige ovenfor Gud, men syndere ovenfor hverandre er ikke Bibelsk. Den er preget av erfaring og tradisjon. Er man erklært rettferdig ovenfor Gud, så er man selvsagt også erklært rettferdig ovenfor hverandre som kristne. Paulus var tydelig i sine brev til menighetene. Han begynner brevene med: ”Til de hellige i Korint”, ”Til de hellige og troende søsken i Kristus som er i Kolossæ”.

De troende er ikke syndere fordi man synder, akkurat som man heller ikke er rettferdige fordi man gjør rettferdige eller gode gjerninger. Den Lutherske definisjonen av at vi er samtidig synder og rettferdige, er en erfarings teologi. Vi blir erklært rettferdige på grunn av troen på Jesus Kristus. Ikke på grunn av gjerninger. Det fikk Luther som sin store åpenbaring, sammen med mange andre flott sannheter. Men, den sannheten som Luther ikke fikk se så mye inn i, handler om at vi er korsfestet og begravd med Kristus, og skal få erklære oss døde som syndere. Hvem er det som erklærer oss for døde som syndere? Jo, Guds Ord sier det veldig tydelig. Galaterbrevet 2.20 forteller oss at vi er korsfestet med Kristus. Romerbrevet kapittel 6 forteller oss at vi er begravd med Kristus. Gud har erklært oss døde med Kristus, som syndere. Hvem er da vi som gir oss selv tittelen som syndere? Hvem kan anklage den som Kristus har frikjent? Hvem kan fordømme den Kristus har forløst? Vi skylder å se hverandre som hellige og rettferdige som Guds barn. Hva skal vi ta utgangspunkt i når vi ser hverandre som kristne? I den enkelte eller i Guds Ord? Selvsagt i Guds Ord. Gud har erklært oss både døde som syndere, og som levende for Gud i Jesus Kristus, som nye skapninger. Vi trenger å se hverandre og tenke om hverandre slik som Gud ser oss og tenker om oss som Guds barn!

Tanken om at vi er syndere går godt sammen med janteloven. En åndelig og kulturell blanding som sammen har holdt sannheten nede i løgn, i mange år i Skandinavisk kristendom.

Jesus døde for å ta bort synd og syndeskyld. Jesus brøt syndens makt på korset, for at vi kan få leve i frihet fra synden og syndens makt. Synder vi ikke lenger? Jo, men det er en stor forskjell å synde som rettferdig enn å synde som synder. Ordspråkene 24.16 sier: ”For en rettferdig kan falle sju ganger og reise seg opp igjen, men de ugudelige skal falle når ulykken kommer.” Den rettferdige reiser seg alltid igjen, fordi han ER rettferdig. Den troende er erklært rettferdig, og faller man i synd, så kan ikke dette ta bort Guds rettferdighets erklæring over den troende. Troen gjør rettferdig! Skulle da synden gjøre rettferdigheten til den troende ugyldig? Selvsagt ikke! Det er mulig å falle i synd som rettferdig, men det er ikke fallet som definerer den troendes identitet. Vi trenger å renses og vi trenger å leve i lyset som kristne, ellers så vil vi bedra oss selv, og sannheten vil ikke være i oss. Vi trenger å bekjenne synd og ta oppgjør med synd, det er selvsagt helt avgjørende for en troendes vandring både i et fellesskap og med Gud.

Ett med Gud.

Gud er en, og vi er ett med Han. Vi er ikke ett med Gud som syndere, men som rettferdige og nye skapninger i Gud! Paulus begynner ikke sine brev til syndere, men til de hellige, vel vitende om at han talte til mennesker som slet med synd. Man er ikke synder fordi man synder, like lite som man er rettferdig fordi man gjør rett. Dette er menneskelige tanker om identitet. Vi må se til Guds Ord for identitet.

1 Johannes kapittel 4 vers 17 sier følgende: ”*I dette har kjærligheten blitt fullkommen hos oss, at vi har frimodighet på dommens dag. **For slik som han er, slik er også vi i denne verden.***” Frelsen er noe endelig og absolutt, den er ikke midlertidig eller begrenset til tid, den er evig. Vi kan ha frimodighet på dommens dag, fordi vi allerede i denne verden er blitt lik med Jesus. Den troende innehar samme rettferdighet, hellighet, forløsning og visdom som Jesus Kristus. 1 Korinter brev kapittel 1 vers 30: ”*For det er Hans verk at dere er i Kristus Jesus, han som for oss er blitt visdom fra Gud, rettferdighet og helliggjørelse og forløsning.*” Samtidig synder og rettferdig handler ikke om at vi på samme tid er fullt ut, både syndere og rettferdige. Sannheten er at vi er korsfestet med Kristus og begravd med ham, samtidig med sannheten om at vi er oppstått med Kristus og er satt i himmelen med ham.

Vi er døde som syndere, men levende for Gud i Jesus Kristus. Dette er noe endelig og absolutt. Før var vi levende døde i våre overtredelser og synder, nå er vi døde, men levende for Gud gjennom Jesus Kristus. Sannheten er at vi ikke lenger er syndere, men er blitt Guds rettferdighet. 2 Korinter brev kapittel 5 vers 21 sier at Jesus ble gjort til synd, for at vi skulle bli til Guds rettferdighet. Vi er ikke lenger en synder, men rettferdig. Romerbrevet kapittel 5 vers 8 og 9 sier følgende: ”*Men Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere. Hvor meget mer skal vi da, etter at vi er rettferdiggjort ved hans blod, ved ham bli frelst fra vreden.*” For å forstå den troendes identitet, trenger vi å ta imot sannheten om at vi er korsfestet med Kristus og begravd med ham. Deretter så trenger vi å forstå at vi er oppreist med ham og sitter ved Faderens høyre hånd.

Bli den du er som død synder, fordi du er det! Bli den du er som levende i Jesus Kristus satt i himmelen ved Faderens høyre hånd.

Sannheten om vår identitet er at vi ikke er hva vi gjør, enten godt eller ondt. Vårt liv og vår identitet ligger skjult hos Gud i Jesus Kristus.

Vi kan ikke øke eller minske vår verdi innfor Gud med hva vi gjør eller ikke gjør. Vi har vår verdi i Gud, ene og alene for hva Jesus Kristus har gjort, gjør og skal gjøre. Og det er først når Jesus Kristus får frigjort oss fra oss selv, at vi blir virkelig fri. Vi kan ikke forbedre eller forverre vår identitet i Gud. Vi kan heller ikke øke eller minske vår verdi i Gud, for dette ligger gjemt i Jesus Kristus. Men, for at disse sannhetene skal bli levende og realisert på jord, både i oss selv og for hverandre, så trenger vi og daglig overgi oss til disse sannhetene slik at de får være det de er ment å være, og å gjøre det de er satt til å gjøre. Vi trenger å leve i lyset, ikke for å bli lys, men fordi vi er det. Vi trenger å renses, ikke for å bli rene, men fordi vi er det. (Johannes 15.3)

Å være kristen er ikke å gjøre så godt man kan, begrenset til egne forutsetninger. Å være kristen er å leve med Guds nåde og ressurser som ligger i det nye livet som vi får del i ved troen på Jesus Kristus.

Hvis vi lever for Gud med utgangspunktet i våre egne ressurser, så lever vi ikke for Gud. Det er bare mulig å leve for Gud, med utgangspunktet i Guds ressurser, drevet, ledet og inspirert av Guds egen Ånd.

Jesus sa: - Dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal sette dere fri.